

kedes hende at faa Soldaterhjemmet startet ved Kvinders Hjælp — den kendte Frk. Birgitte Møllervar hende blandt andre, en god Hjælper — og med Rette fik det derfor Navnet: »Kvindernes Soldaterhjem«. Den der ofrede mest af Kræfter, Tid og Penge for denne Sag var dog Karen Jensen. I dette Hjem var der ugentlige Mødeaftener med Foredrag, Oplæsning, Sang og Musik, og daglig kunde de unge Mænd tilbringe deres Fritid ved Bøger og Blade.

Dog Karen Jensens Virketrang var endnu ikke tilfredsstillet. Hun havde i Aarenes Løb faaet stærke politiske Interesser; saa mange Rigsdagsmænd af forskellige Partier havde jo boet hos hende. Ofte havde hun med dem taget en varm Debat om de Spørgsmaal, der laa hende paa Hjerte. Har hun aldrig talt offentlig for Kvindens Valgret, saa har hun saa meget desto inderligere talt Kvindens Sag, naar hun sad i fortrolig Samtale med de Rigsdagsmænd, der enten boede hos hende eller besøgte hende. Almindelig Selskabelighed deltog hun ikke i, men i hendes Hjem samledes ikke sjældent en Kreds af interesserede Mennesker fra forskellige Lejre til Diskussion om et eller andet af Tidens brændende Spørgsmaal.

For 10 Aar siden begyndte hun saa at udgive »Den lille Rigsdagstidende«. Det var et upartisk Referat af Forhandlingerne paa Rigsdagen. Hun følte det som en Mission at skabe og udvikle politisk Interesse og Forstaaelse i saa vide Kredse som muligt, navnlig vilde hun gerne have fat i Kvinderne. Hun vilde gøre sit til, at Kvinderne kunde staa saa godt rustede som muligt til det Arbejde, de nødvendigvis maa tage Del i, naar de fik den politiske Valgret. Hun var i dette Tilfælde som altid rede til at tjene en god Sag.

Hendes Minde være æret.

O. C.

Formuesforholdet mellem Ægtefæller.

Efter Fru Bjørg Bløndals Udtalelser her om i Bladet Nr. 19, vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger:

Selv om nok saa mange Artikler i »Hertha« havde givet Fru B. B.s Forslag deres Tilslutning, udelukker det ikke, at andre har Ret til at fremkomme med Anker imod det, en Ret, som jeg har tilladt mig at benytte. Og jeg maa hævde, at der ikke er noget i min Artikel, der er berettiget Fru B. B. til at frakende mig „en redelig Vilje“ til at sætte mig ind i hendes Forslag og gennemtænke det. Det er netop ved at tænke mig Forslaget ført ud i sine Konsekvenser, at jeg er kommen til den Opfattelse, at Fru B. B. ikke ved sin Regel har fundet det Universal middel, som hun synes at tro.

Jeg forstaaer ikke Fru B. B.s Udtalelse om, at jeg skulde hylde den østerlansk-kirkelige Opfattelse af Kvindens Stilling i Ægteskabet. Jeg hylder den hverken bevidst eller ubevidst, hvilket fremgaar med største Tydelighed af mine Udtalelser for den, der ser uholdet paa dem, navnlig mine Bemærkninger til det Stjernstedtske Forslag. Eller synes maaske Fru B. B., at f. Eks. en Udtalelse som den at „den fulde Ligestilling paa det økonomiske Omraade er det eneste rigtige“ tyder paa en østerlansk-kirkelig Opfattelse?

Om Forholdsloven og Loven om Kontinuitetens Bevarelse vil ske Fyldest efter den af Fru B. B. opstillede Ramme, derom har jeg slet ikke udtalt mig, og jeg forstaaer derfor ikke, hvorledes Fru B. B. kan slaa fast, at min Opfattelse heraf er modsat hendes. Mine Undersøgelser gik ud paa, om Fru B. B.s Regel var egnet til at være den praktiske, let anvendelige Hovedregel, som man kan ønske i en ny Lov — og dette mener jeg ikke, den er.

Mine Udtalelser kommer forøvrigt til at tage sig mærkelige ud i Fru B. B.s Gengivelse. Naar jeg skriver om den af hende opstillede Regel, at den ofte vil virke ubilig mod Manden, bliver det i Fru B.s Gengivelse til, at jeg „synes det er ubilligt, at Ægtefællerne gensidigt skal erstatte o. s. v.“, altsaa ubetinget altid ubilligt; derefter nævner Fru B. B. et enkelt Eksempel,

hvor en ligelig Deling vil indtræde, og tilføjer: „Dette finder Fru A. H. B. ubilligt“. Nej, jeg har netop, som Fru B. B. derefter undrer sig over, i min Omtale af det Stjernstedtske Forslag udtalt min Tilslutning til en ligelig Deling, og jeg skal med faa Ord sige Fru B. B., hvorfor jeg foretrækker dette sidste Forslag. Det er, fordi det giver en let forstaaelig og let anvendelig Regel, der udspringer af et menneskeligt Lighedsprincip, som enhver vil kunne forstaa om end ikke alle endnu vil anerkende det, et Lighedsprincip, der bundet netop i den Vurdering af Menneskets Værdi som Menneske, som Fru B. B. beskylder mig for at glemme.

At Advokat Stjernstedt hylder det samme Lighedsprincip som jeg og i og for sig er imod den økonomiske Værdimaaler, fremgaar af hans Artikel i Bladets Nr. 18. Adv. Stjernstedt skriver her bl. a.: „Parterne skulde i det mindste ikke af Lovgivningen opfordres til saa nøje at veje og maale hverandres Erhvervsevne og økonomiske Duelighed („den personlige Kapitaliseringsværdi“), men det skulde snarere ligge som en stiltiende Forudsætning i det ægteskabelige System, at Ægtefællerne nærede saadanne gensidige Følelser mod hverandre, at den indkomsterhørende Ægtefælle gerne saa, at den anden fik lige Del i og Ret til Indkomsten, som han selv.“ Dette er tydeligt nok Advokat Stjernstedts Hjertensmening om „den personlige Kapitaliseringsværdi“; jeg skal straks komme tilbage til den Form, hvorunder han yder sin Tilslutning til Fru B. B.s Regel, en Tilslutning saa betinget, at Fru B. B. ikke kan tage den som Indtægt for en absolut Knæsettelse af hendes Princip.

Mine Bemærkninger til Fru B. B.s Forslag Punkt 4, 2. Stk. knytter sig nøje til den af hende selv der opstillede Regel om det Tilfælde, hvor en Ægtefælle, der ved Ægteskabets Indgaaelse har opgivet sin Stilling, senere faar lønnet Arbejde; jeg har aldeles ikke beskyldt Fru B. B. for at ville have, at en Hustru „hele Livet igennem“ skulde kunne oppebære fuld Erstatning for „et Erhverv, som hun for et Syns Skyld havde opgivet i nogle faa Maaneder“. Jeg har blot paa-